

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **G. Ch.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2007, č. j. 32 Az 31/2006 - 99,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2004, č. j. OAM-923/VL-10-K04-2002. Rozhodnutím správního orgánu nebyl žalobkyni k její žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování.

Krajský soud přisvědčil závěrům správního orgánu, že skutečnosti uváděné žalobkyní nelze považovat za důvody udělení azylu. Subjektivní pocit žalobkyně sám o sobě ještě neznamená naplnění znaků pronásledování tak, jak jsou vymezeny zákonem o azylu. Rovněž podle krajského soudu lze problémy žalobkyně označit jako potíže se soukromými osobami (v daném případě náboženskou sektou), které nelze přičítat státu a které nezakládají důvod pro udělení azylu. V této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek zdejšího soudu ve věci č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 10. 3. 2004. Žádná pochybení neshledal krajský soud ani pokud jde o rozhodnutí žalovaného podle § 13, § 14 či § 91 zákona o azylu, vyloučil rovněž tvrzené porušení procesních předpisů žalovaným.

Kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud dle jejího názoru zejména nesprávně vyložil ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle svého přesvědčení splňuje stěžovatelka jak podmínku pronásledování, resp. odůvodněného strachu z něj, tak i podmínku zákonného důvodu tohoto pronásledování, který v jejím případě spočívá v náboženství. Pojem pronásledování je podle ní naplněn, neboť jí stát nezajistil odpovídajícím způsobem ochranu před jednáním náboženské sekty, jíž byla po určitou dobu členem. Strach stěžovatelky z pronásledování se pak odvíjí právě od její někdejší příslušnosti k této sektě, z čehož dovozuje zákonný důvod svého pronásledování, tj. náboženství. Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu (odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství) nelze podle stěžovatelky vztahovat pouze na perzekuci státu a jeho orgánů vůči občanovi z náboženských důvodů. Uvedené ustanovení dopadá podle jejího názoru rovněž na případy, kdy je občan státu pronásledován pro svou účast či neúčast v některé církvi, a to i tehdy, je-li pronásledován ze strany soukromých osob. Druhá část zákonné definice pojmu pronásledování (pronásledování ze strany soukromých osob) by v opačném případě podle stěžovatelky postrádala jakýkoli smysl. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v hrubém pochybení krajského soudu při výkladu hmotného práva, přičemž uvedené pochybení je podle ní natolik intenzivní, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatelky musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka jako důvod přijatelnosti uvedla „*hrubé pochybení krajského soudu při výkladu hmotného práva*“. To spatřuje v jeho nesprávné interpretaci ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedenému důvodu přijatelnosti podané kasační stížnosti nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Krajský soud se totiž při výkladu předmětného ustanovení nijak neodchýlil od konstantní judikatury zdejšího soudu, podle které nelze zpravidla pronásledování ze strany soukromých osob považovat za důvod udělení azylu. (K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz, ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 - 94, www.nssoud.cz, příp. ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz.) I kdyby pak v daném případě bylo lze posoudit jednání oné náboženské sekty jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu,

není v daném případě dán jeho zákonný důvod. Argumentace stěžovatelky je totiž v tomto ohledu zcela mylná. Obdobný způsob dovozování existence zákonného důvodu pronásledování pak Nejvyšší správní soud rovněž již dříve odmítl, a to např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 3 Azs 182/2005 - 122, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost stěžovatelky dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

